

Anna Friman

Pornografer i svart

Den här betraktelsen handlar om vad som händer när kvinnor skriver om sex och om hur de gör sig i fönstret och om fenomenet *posh porn* som följer på *chick lit*.

I. Använd mig

Pudersnö, de kalla björkarna utanför stugan, snällvisor på radion och mörkret. Vinet speglar sig i fönstret, blossande kinder, doften från ugnen. Jag läser i min stygga bok. Jag läser:

The expression on her face said, *use me*.

Use me, använd mig, det är ingen enkel bok att smälta men jag vill också det: Använd mig, fyll mig, berätta mig.

Gör någonting med mig.

Läsandet är ett letande — vad är det jag letar efter?

Vad letar du efter, du? I den här texten, i de här orden jag skriver medan radion spelar snällvisor och jag skriver om styggböcker? Vad är det du letar efter här? Letar du efter det som tänder dig? Det som tänder mig? Är det samma sak eller skriver jag detta för att behaga dig, för att du ska kunna använda mig? För att jag tror att det är detta du vill se?

Jag tror, jag tror på sommaren. (radion)

Det är så mycket jag letar efter. Det är så mycket jag begär. Vad jag tror på vet jag inte. Jag är aldrig anspråkslös —

Use me.

En flicka på nitton år våldtar en flicka på fjorton inne på en krogtoalett. Det är vad jag läser om i boken, *Brass* (Slampa, förf. övers.) av Helen Walsh (2004).

¹ Jag läser stycket igen för att vara säker på att jag fattat.

På radion:

En speleman på sin fiol ... pojken med flickans hand i sin viskar och får till svar ...

I ögat, hjärnan:

Plötsligt såg jag på kvinnor med en pornografs ögon.

I kroppen?

*

Brass är berättelsen om nittonåriga Millie O'Reilley, dotter till en man som är professor och en mamma som har flyttat bort. Själv är hon anmärkningsvärt briljant, hon är älskad, vacker och beundrad av män. Hennes närmaste vän är den något äldre mannen Jamie. Millie super, knarkar, röker, spy och knullar sig genom dagar och nätter i Liverpool — en riktigt solkig odysse är det.

The Guardian anlägger i sin recension av romanen ett klart moraliskt perspektiv. "Not pretty, is it?", frågar recensenten efter att lakoniskt ha konstaterat att det väl ingalunda är första gången som sex skildras i detalj i litteratur skriven av kvinnor.

*

Not pretty, is it? Kling. Och sedan mitt metalliska skratt. På skoj. En sked mot ditt skallben, så ömt. Klunk. På lek.

*

Kling. Låt mig berätta sanningen för dig. Sanningen om min hjärna. Det är en lek. Lek med mig.

*

Vi ska skida imorgon. Jag väntar mig monotona, metalliska tankar. Jag tycker om att åka skidor, särskilt nu när snön är knallvit och gnistrar, men det är ett faktum att den monotona aktiviteten uppmuntrar monotonin i huvudet. Den pågår, den pågår, den pågår, den pågår. De verkligen vita vidderna, och så tankarna helt monotona. Som pornografi. Som slagen mot en hund.

II. Slicka öga

Helen Walsh, denna pocketbagatell, lämnar mig ingen ro. Vad sysslar hon med? Varför skriver hon så rätt och detaljrikt, hur vågar hon? Vad har hon för ärende?

Jag har Sara Stridsbergs bok *Drömfakulteten* bredvid mig här på bordet.² Den handlar om Valerie Solanas, fast den är "en fantasi". *Drömfakulteten* är en bok jag beundrar. Eller, det är Sara Stridsberg jag beundrar, hennes projekt, hennes ihärdighet, hennes skicklighet, hennes hjärta och intellekt. Språket. Modet, inte minst. Jag trodde att det var *Drömfakulteten* jag skulle tänka på under dessa skidturer, det var så jag hade planerat. Jag skulle begrunda det här med att Valerie Solanas ville bli världens första intellektuella hora och att prostitution är det enda rätta för då säljer man i alla fall inte sin själ. Jag tänkte att här finns det tankestoff att bita i, gnagben att mata monotonin med.

Men det är den helt och hållet inkorrekt brittiska debutanten Helen Walsh som sysselsätter mig. Jag beundrar inte bruden som ler med klara ögon från tidningarnas sidor samtidigt som hon påstår att hon varit både hallick och knarkare i Barcelona. Men det är hon som utgör monotonin. I *Brass* köper Millie horor att ligga med. Millie våldtar en fjortonårig flicka, Suey, inne på en

toalett. Millie har lesbisk sex på kyrkogårdar och analsex i bilar. Millie röker och super och knarkar oupphörligt, trots att hon är fin smart flicka från akademikerfamilj. *Not pretty*, men vem efterlyser pretty?

Det är inte pretty, det är tvärtom riktigt ugly. Ta våldtäktsscenen. Millie har lovat följa Suey hem från krogen, men våldtar henne istället inne på den där toaletten. Suey har en rygg full med blåmärken, hon blir slagen hemma. Millie kan ändå inte behärska sig.

'Snälla, sluta inte. Snälla.'

Så sa hon. Jag svär. Och hennes ögon var fulla av motstridiga känslor — rädsla, skuld, åtrå, och alla försökte de ta över men åtrån var starkast.

Ta mig, sa hennes ögon, ta mig. Och med varsamma händer tog jag henne.

Helen Walsh gör någonting med mig. Det är helt fel det här, det är fel personer men situationen är begriplig och arketypisk, jag inser någonting om våldtäktens anatomi. Att det är Millie, 19, som våldtar Suey, 14, blottlägger själva våldtäktens väsen:

Hon låter mig göra detta.

Millie rättfärdigar sin handling på samma sätt som våldtäktsmän i alla tider: Hon ville det, jag såg det, hon sa det. Men också här ser sanningen annorlunda ut i det stora *efteråt*.

Hennes vidöppna ansikte är chockat och skräckslaget och sårat.

Hon begraver huvudet i händerna och sjunker ner på golvet.

Nej! Hon älskade det!

Det gjorde hon — hon gillade det.

Längre fram beskriver Helen Walsh en förhållandevis ordinär samlagsscen mellan Millie och en vuxen man, men fortfarande med samma brutala furiositet och uppriktighet som i våldtäktsscenen. Det är ingående och detaljrikt och kraftfullt och brutalt. *Hon gör något med mig*, tänker jag. *Den här Walsh har visst ett ärende, vare sig hon vill det eller inte*. I den här berättelsen finns ett budskap inbyggt.

I offentligheten påstår Walsh det motsatta. Hon bara skriver, liksom. Som det är, liksom. Och jag är inte heller säker på vad det är för budskap som förmedlas. Jag är snarare helt förvirrad.

III. Låt mig presentera:

Det finns ingenting annat mellan oss än ett rätt fysiskt behov och stöld. Smärtan bränner genom hela min kropp, som en motorsåg som gröper ur mig och jag klarar inte den här smärtan längre, detta rivande brinnande våldsamma, men sedan: långsamt, obevekligt, ger den efter och löser upp sig i någonting främmande och glupskt och så jävla underbart att jag får tårar i ögonen och huvudet exploderar gång på gång och jag glömmer var jag är och när jag minns det igen kommer han in i mig.

Detta, gott folk, är det nya. Detta är *posh porn*. Finporr, pornografisk litteratur

i en mera sofistikerad förpackning, utvecklingsberättelser med erotiken i centrum och ofta med klart litterära kvaliteter. Shosh porn finns till för dem som inte tilltalas av svettiga magasin och filmer, det är brutalt erotisk litteratur för en stor, köpstark massa: de läshungriga kvinnorna. Shosh porn-författarna är själva kvinnor, de skriver om sex som de vill, utan agenda, och av marknadens applåder att döma är de efterföljare till de ekonomiskt framgångsrika *chick lit*-författarna. Också *chick lit* är ju litteratur för kvinnor, av kvinnor, också den handlar om unga kvinnor i urban miljö, men där handlar det om att finna den stora kärleken snarare än det perfekta ligget. Den publik som dyker upp på läsningar med shosh porn-författare är kvinnor under och kring 30 år — ett gäng som liknar *chick lit*-publiken. Shosh porn-författarna befinner sig ändå mildtals från *chick lit*-författarna och deras Bridget Jones-karaktärer. "Som förlagstrend kan man sammanfatta saken så här: från stora trosor till inga trosor alls", skriver *The Observer* fyndigt i mars 2006.³

Citatblocket ovan beskriver för övrigt en akt med analsex. Rakt av, utan omskrivningar. I shosh porn lär vi nämligen känna karaktärerna utgående från vilken typ av sex de har.

För Bridget Jones var det romantiken som var målet, inte lusten. Hundratusentals läsare slukade Bridget och hennes neuroser, kände sympati för henne där hon satt i sängen och skrev i sin berömda dagbok. Hon satt där gråtande. Ensam. I stora trosor. Nu är det istället noggranna samlagsbeskrivningar ur kvinnans synvinkel som driver de böcker som blir bestsellers och *mainstream*.

Mina egna första bekantskaper med den här genren kom via Asien. Den kinesiska författaren Wei Hui skrev om sex i sin debut *Shanghai Baby*, som naturligtvis bannlystes i Kina (vilket självfallet användes friskt i reklamen i väst).⁴ *Shanghai Baby* följdes av andra författare och titlar som *Beijing Doll* och *Candy*. Japanska Hitomi Kanehara pangdebuterade med den sadismspäckade *Snakes&Earrings*. Väst har slickat i sig de asiatiska karamellerna med stor entusiasm, någon har blivit rik, och det har varit hur moraliskt suspekt som helst. Men ur litterär synvinkel då? I exempelvis *Shanghai Baby* är perspektivet lika nytt eller fräscht som i vilken som helst Mitt livs novell-story. Huvudpersonen Coco är vacker, intelligent, behaglig och tycker om sex. Hon skriver på en roman och skrivprocessen utgör tillsammans med en och annan sexuell förbindelse berättelsens syndigt röda tråd. Det är platta och klyschiga sidor för en västerlänning att läsa.

Också Millie O'Reilly i *Brass* är vacker, så mycket blir klart. Men texten innehåller flera dimensioner och också en del hållögd självironi, som när Millie går på maskerad och klär ut sig till prostituerad. Ingen märker det — de tycker hon ser ut som vanligt. Och hon fortsätter sin skitiga vandring genom ett Liverpool med låg sol och neonnätter, hon köper, våldtar, blöder. Precis som en manlig antihjälte.

Brass säger mycket om kvinnlig sexualitet. Också i det skiljer den sig från de asiatiska systerböckerna, som snarare ivrigt bekräftar den bild av kvinnans sexualitet som redan är den rådande. Boken kan läsas som en skildring av en kvinna som försöker erövra sin egen sexualitet genom att anamma och konsumera bilder, föreställningar och stereotyper. Man (män) ska inte kunna "ta" Millie, det är hon som ska ta. Det är hon som ska ha kontrollen, det är hon som erövrar — hon blir inte erövrad. *Brass* tar fasta på att också kvinnlig sexualitet kan vara rå och rakt-på-sak. Den tar fasta på att kvinnlig sexualitet kan vara ond, att den kan skada. Dessutom säger *Brass* att porren inte påverkar

bara mannens syn på kvinnan. Det som finns till för den manliga blicken genomsyrar det offentliga visuella fältet — kvinnor delar det offentliga visuella fältet — kvinnor lär sig att se som män på kvinnor. För att tala med vår hjältinna, Millie O'Reilly:

Jag reducerade flickor till kroppar eller kroppsdelar. Jag såg dem som bröst, ben och bak. Jag klädde av varje flicka jag träffade, böjde henne som modellera — hit och dit och i alla positioner jag kunde komma på.

Millie ser inte sig själv som ett av dessa objekt, även om hon är medveten om sin attraktionskraft:

Jag såg aldrig mig själv som ett objekt. Jag identifierade mig varken med kvinnorna jag objektifierade eller med männen som objektifierade kvinnor. Jag såg mig själv som någonting alldeles annat, som en sexgalen, könlös freak.

Läsarna, det vill säga kvinnorna kring trettio, hör till en generation som kan skilja på sex och kärlek. Så säger förlagsredaktören Pete Ayrton på förlaget Serpent's Tail, det brittiska förlag som gett ut en av de mest omtalade posh porn-böckerna, *Taming the Beast* (Att tämja odjuret, förf. övers.) av australiensiska debutanten Emily Maguire.⁵ Chick lit är inte för dem, för chick lit liknar inte deras liv. "Här har de äntligen författare som är som de och inte tror att sex nödvändigtvis har något med känslor att göra", säger Pete Ayrton till *The Observer*.

Han medger också utan omsvep att posh porn är en ekonomisk livlina för förlaget.

IV. Sex eller Shakespeare?

Trots de magstarka scenerna i *Brass*, trots Millies våldsamma vanor, är jag på något sätt lite förtjust både i henne och i boken, just för att jag tycker att de kommunicerar någonting viktigt om den kvinnliga sexualiteten som den kan se ut speciellt idag. Posh porn, okej, tänker jag generöst, och radion spelar snällvisor och vinet skimrar i kvällningen. Men *Taming the Beast* gör det svårt igen. Jag sluter mig.

Emily Maguire knackar mig dovt i huvudet med sin silversked. Hon drar skeden längs sina tänder, det är jag i skidspåret, svettig, det är monotonin, det är tankarna som inte lämnar — Vad håller de på med, dessa författare, dessa unga kvinnor som är förlagens raffiga livlinor? Vad vill de göra med mig? Vad vill de göra, med vem, med vilken läsare, vad ska jag tro om någonting efter *Taming the Beast*?

*

Och det känns som om det aldrig tar slut det här skidandet. Pudersnö och harens spår och gnistrande vidder och titta här har det gått en vitsvanshjort, men det här som pågår, pågår, pågår ... Vad ska vi göra med det?

*

"Kvinnlig knapplöshet låg i tiden", skriver Trygve Söderling i sin essä *Att älska som en man*.⁶ Han syftar på *Crème fraîche* och *Fräls oss ifrån kärleken*

av Suzanne Brøgger och *Rädd att flyga* av Erica Jong. Sjuttitalsutopins knapplösa knull handlade om att slippa "intimitetens jobbiga konsekvenser: känslor, ansvar, förlust ...".

Det knapplösa knullet kunde vara en slogan också för *Taming the Beast* och *Brass*, men i rejält solkigare mening. Här är sexualiteten knappast sund eller fri, utan snarare ett tidens sjuka tecken.

Australiensiska *Taming the Beast* har många likheter med brittiska *Brass*. Man kunde nästan säga att de är skrivna enligt samma formel. Sarah Clark är i samma ålder som Millie i största delen av boken, men i början är hon bara fjorton och inleder ett sexuellt förhållande med sin långt äldre manliga lärare i litteratur och engelska. Om Sarah får man på bokens bakpärm veta att hon är "en mycket modern hjältinna som är lika pigg på sex som hon är på Shakespeare".

Sarah är verkligen ovanligt briljant och ovanligt vacker, precis som Millie. Alla män vill ha henne, och efter att läraren lämnat stan vill hon också ha alla män. Vi förstår att orsaken till hennes yviga och destruktiva sexliv finns i en brist av något slag: Det har uppstått ett sådant där berömt *tomrum* i Sarah, det förstår vi. Både Millie och Sarah har bekymmer med mödrar som svikit och båda råkar de ha en bästis som heter Jamie och är en något äldre man. Spänningen mellan Millie/Sarah och Jamie är ett viktigt stråk i bägge böckerna. Varken Millie eller Sarah har någon kvinnlig vän. Tvärtom föraktar de andra kvinnor: Andra kvinnor är fnissiga mesar som inte förstår sig på sex, de är barnafödande kossor, svartsjuka pellejönsar eller — i Millies fall — sexobjekt.

Brass och *Taming the Beast* placerar sig så långt från sjuttioalets gladporr som man kan komma. Det är inget frejdigt eller fritt över sexualiteten här. Vi talar tung, mörk sexualitet som gör skada.

Vi talar sorgeporr.

V. Skriv sämre!

Use me. Gör något med mig, *använd* mig. De flesta författare vill det, de vill göra något med sin läsare, med mig. För några år sedan skrev svenska Mara Lee en sorts protest mot detta: Hon skrev sin *Kom*, ett utdraget, skavande samlag på en strand.⁷ I *Kom* fanns inget klimax och ingen katharsis. Berättandet vägrade följa den klassiska dramatiska kurvan.

Posh porn använder sig av förförisk dramaturgi: gärna en så uppseendeväckande sexscen som möjligt genast i början (hos Walsh lesbisk med prostituerad på gravsten, hos Maguire mera konventionellt lärare och elev), och sedan sex med jämna mellanrum så det inte hinner bli tråkigt.

Både *Brass* och *Taming the Beast* är välskrivna, och det har synbarligen varit ett bekymmer för en del kritiker. De *borde* ju vara taffligt skrivna. De här porrbudarna med persikohy *borde inte kunna skriva!* Recensenten i *The Guardian* letar men finner inga stora svagheter hos Helen Walsh. Hon konstaterar istället att texten "verkligen är mycket högljudd".⁸ ("It is a very noisy piece of writing indeed.") Recensenten avslutar sin recension med att önska att Walsh ska "skriva, inte skrika" sin nästa bok.

Recensioner i uttalat feministiska forum är ofta öppnare för posh porn än andra forum, det märks i flera sammanhang. Det är ett missförstånd att feminismen är motståndare till pornografi i allmänhet — många feminister förespråkar såkallad "feministisk porr". På den amerikanska feministiska webbplatsen feministing.com är recensenten mycket riktigt betydligt mer generös än skribenten på *The Guardian*.⁹ Hon beklagar att inget amerikanskt förlag velat ge ut *Brass* och tar fasta på "autenticiteten" i boken. Det går upp ett ljus för mig. Det var tack vare *autenticiteten* jag kunde ta till mig scenen på kyrkogården och analsexet, det var därför jag kanske förstod någonting nytt om våldtäkt när Millie våldtog Suey. Det är möjligt att Helen Walsh skriver för att få uppmärksamhet, men hon har också en i litterär mening värdefull uppriktighet, och den är sällsynt bland bästsäljarna.

I artikeln om posh porn i *The Observer* konstaterar den amerikanska författaren Matthew Firth någonting viktigt om sex i litteraturen. Han påpekar till att börja med att sex i modern skönlitteratur är väsensskilt från genrerna "erotica" och "romance". Visserligen vill det nya litterära posh porn–sexet vara upphetsande och visserligen består det ofta av standardmaterial. Men, menar Firth, det handlar inte om att iscensätta otroliga situationer för sakens skull. "Skönlitterärt sex handlar om att beskriva sex som det verkligen är. Målet är autenticitet", säger Matthew Firth. (Intressant är ju då, kan man på ett utomlitterärt plan tycka, att posh porn marknadsförs med hjälp av de unga kvinnorna som skrivit och genom att låta förstå att *detta har de här nyponrosorna varit med om, tänk!*)

Den franska författaren Christine Jordis, som i sin bok *La chambre blanche* (Det vita rummet, förf. övers.) skildrar en hemlig erotisk affär mellan två vuxna, säger i *The Guardian*–artikeln att hon bara ville skriva om sex som hon hade upplevt och känt det. "Jag ville beskriva samlagen, men jag var inte ute efter att chockera eller provocera."

*

Autenticitet. Är det autentiska per automatik feministiskt? Är det därför jag hyser detta krypande intresse för posh porn? Det autentiska är ju äkta, hur fult det än är, och är det inte äkthet feminismen vill? Vill inte feminismen bort från konstruktionerna?

Men det är svårt att veta vad som är äkta. Erotiken är en samling tecken. Vi kommer inte loss.

Kan vi inte komma loss?

Jag vill att vi ska kunna komma loss. Pornografer i svart, ni har kunskapen och redskapen. Släpp oss loss. Ge oss nya bilder. Ge oss en ny erotik.

VI. Slicka hjärna

Både Maguire och Walsh är medvetna om porrklichéer, de leker med dem, använder dem. Inte nödvändigtvis i humoristiskt eller på annat sätt avdramatiserande syfte, utan som referensram, bakgrund, kulturell fond.

"Femtiotal: Miller är spännande, sjuttioal: Jong och Brøgger är spännande. Vad är spännande i dag?" frågar Trygve Söderling i sin essä. Han gissar att det som var spännande när texten skrevs, 2004, är "det som många kallar *queer*–kulturen". "Där har nu frontlinjerna, rörelsen, komma ut–processerna

nått det strategiska, förföriska läget: alldeles tätt intill mainstream men ännu 'litet farligt'."

Är det kvinnliga pornografiska ögat farligt? Eller bara ännu en manlig fantasi, ett sätt att vara till lags? Är posh porn spännande?

– Ja.

– På vilket sätt?

– Det är så depraverat. Så fördärvat.

– Posh porn är *mainstream*.

– *Mainstream* är inte spännande.

– Okej. Det här är *mainstream*. Det är inte spännande. Men det är nog viktigt.

*

Brass och *Taming the Beast* är två av de mest sålda posh porn-böckerna. De är representativa. Och jag har läst det här förut, jag har sett masochismen i vitögat, fast det har varit andra teman. Det har särskilt varit ett tema: ätstörningarna. Hur många böcker har jag inte läst om unga kvinnors masochism? I de böckerna vägrar kvinnorna ihjäl sig. De äter på sin höjd lite vitkål och de spy, de springer, de späker sig, och livet är helt och hållet glädjelöst.

Glädjelösheten är central också hos Walsh och Maguire. De sexuella akterna är gravallvarliga, de är blodiga och de gör ont. Sex ska göra ont. Som hjältinnan Sarah säger i *Taming the Beast*:

Sex ska vara akut och aggressivt. Sex ska vara *rått*. Om man vet att man vill ha någon, varför ska man då hålla på och tända stearinljus?

Sarah har sex med hundratals män: gamla, unga, mot betalning och gratis. Hon struntar i moral och etik, hon struntar i sin hälsa. Det enda hon bryr sig om är att det ska vara *hon* som bestämmer vem, när och var. Hon bestämmer sig för att bli våldtagen så hon går till en krog och provocerar en man tills han våldtar henne. Det är *hon* som bestämmer. (Är detta den kvinnliga frigörelsens kulmen?)

Men i den ultimata sexuella akten är hon maktlös, ett offer. Akten pågår i flera dagar och är en mix av grov misshandel och sex. Sarahs stora kärlek, den äldre läraren Daniel som återvänt, biter henne, slår henne, bränner henne, stryper henne halvt till döds för att hon ska få intensivare orgasmer. Hon uppskattar hans omtanke.

Hon mindes dagen på hotellrummet, hon trodde att hon skulle dö men brydde sig inte så länge han fortsatte. Det tog åtta timmar. Hon försökte föreställa sig hur hon skulle må efter två dagar ensam i ett rum med Daniel. Efter en vecka skulle hon ha förvandlats till en klibbig hög. Kanske det var det Jamie visste. Kanske det var därför han såg på henne som om hon redan var död.

Själv förklarar Sarah för Jamie att allt är i sin ordning:

"Jag var aldrig det fragila lilla väsen du trodde att jag var. Jag älskade dig för att du tog hand om mig, men jag kände mig alltid ... instängd. Jag har alltid haft ett behov av att ... driva saker till sin spets. Att pressa mig själv. Du hindrade mig alltid när jag kom till gränsen. Daniel hindrar mig inte. Han binder mina händer och fötter och kastar mig över till andra sidan."

Det här berättar vår australiensiska hjältinna medan hon sitter och gråter och ser ut som "en tolvårig knarkare". Och det är uppenbart att det inte är det sexuella som hotar Sarah.

Faran i hennes liv är kärleken, för Daniel är den enda man hon någonsin älskat. Kärleken får henne att tappa kontrollen. Kärleken är det farligaste.

Låt mig hävda detta: Om posh porn är mainstream–efterföljare till chick lit och om målgruppen är densamma, är posh porn ändå litteratur som är långt mer komplex än böckerna av Helen Fielding, Anna Maxted och Marian Keyes. Drömmen om kärleken står inför nya avgrunder.

VII. Kvinnans pannben

Och sen igen: tidningsrubrikerna. Porrtidningarna som trycks upp i ansiktet på mig när jag går in i R–kiosken. Den villiga, villiga, villiga kvinnan: bröst, håligheter, glansiga ögon — *use me, use me, use me*. Offren, inte bara "sexarbetarna", utan också andra. Kvinnor som handelsvaror. Den manliga sexualiteten som skändar och skövlar och skrävlar, den manliga sexualiteten som en "mänsklig rättighet" som berättigar det ena våldsbrottet efter det andra.

Långt borta från den varma matdoftande stugan, mitt pikanta rödvin, min pikanta vidsynta feministiska läsning skapas rubrikerna och sådant som aldrig kommer så långt som till rubrikerna.

Borde jag inte ta ställning?

Borde jag gripas av moralpanik?

Den erotiska litteraturen behöver sin kvinnliga gren, men jag hoppas att det här är den yttersta punkten i en pendelrörelse, jag hoppas att pendeln snart svänger och att dess rörelse ska bli en annan, mindre monoton; jag hoppas att pendeln ska sluta banka så förbannat mot kvinnans höftben, mot hennes pannben. Jag hoppas att posh porn–författarna, när de väl spytt ur sig det värsta, hittar en aldrig förut skådad och omvälvande typ av erotik.

Det är ingen idé att försöka applicera moral på erotik — men jag gör ett försök:

Jag tror inte att den ultimata erotikerna finns i tonårsflickor som våldtar varandra, jag tror inte den finns i blodig analsex eller i skildringar av kvinnor som "tar för sig" i hundratal. Jag tror inte den ultimata erotikerna finns i den skändade kvinnan, även om det är hon själv som skändar. Jag tror inte att masochisten kvinnan är kvinnans definitiva sexuella frigörelse. Jag tror de masochistiska kvinnorna ingår i en backlashföljetong. För handen på hjärtat: Att kvinnor kan ha sex utan kärlek, det har vi lärt oss för länge sen.

Det är en stor sorg och en stor vägran som bearbetas under namnet posh porn. Det är ett enda stort NEJ förklätt till JA. Det är blodig pudersnö och blåmärken. Pornograferna i svart har talat.

- ¹ Helen Walsh: *Brass*, Edinburgh 2004.
- ² Sara Stridsberg: *Drömfakulteten*, Stockholm 2006.
- ³ Louise France: "Bedtime Stones", *Observer*, 5 mars 2006.
- ⁴ Wei Hui: *Shanghai Baby*, Stockholm 2003.
- ⁵ Emily Maguire: *Taming the Beast*, London 2004.
- ⁶ Trygve Söderling: "Att älska som en man". I: *Det öppna rummet -- Festskrift till Merete Mazzarella*, Helsingfors 2005.
- ⁷ Mara Lee: *Kom*, Stockholm 2001.
- ⁸ Sarah Adams: "Where there's muck ...", *Guardian*, 3 april 2004.
- ⁹ <http://feministing.com/archives/000097.html>, 13 maj 2004.

Published 2006-11-16
Original in English
Contribution by Ny Tid
First published in *Ny Tid*
© Anna Friman/Ny Tid
© Eurozine